

CONSACRAREA DREPTULUI INTERNAȚIONAL PENAL

*Conf. univ. dr. Ana Călin
Universitatea Danubius Galați*

1. Documente semnificative

De-a lungul secolelor s-au elaborat idei și concepte cu privire la drepturile și obligațiile beligeranților, astfel că apăreau germenii izvoarelor, care în timp au oferit posibilitatea formării unei noi discipline de studiu, aceea de Drept internațional penal.

Acordurile și convențiile internaționale au determinat statele să-și asume răspunderea pentru consecințele survenite ca urmare a unor conflicte regionale, ori pe o arie geografică extinsă.

Câteva din aceste documente sunt semnificative;

a.- Instrucțiunile din 1863 elaborate în timpul războiului de independență purtat pe teritoriul Statelor Unite ale Americii prevedeau:

Crimele prevăzute de legile penale, ca incendiul, omorurile, mutilările, loviri și răni, furtul cu mâna înarmată, sustracțiunile în sensul de sustragere, furtul în timpul nopții prin efracție, falsul și raptul dacă sunt comise de soldați americani pe teritoriul inamic contra locuitorilor de pe acest teritoriu, nu numai că sunt pedepsiți cu aceleași pedepse ca în Statele Unite, dar în toate cazurile, în care nu atrag pedeapsa cu moartea, va fi aplicat maximul pedepsei.

Instrucțiunile erau severe și cu privire la alte aspecte, în sensul că: oricine rănește în mod intenționat inamicul redus deja la neputință, îl omoară sau ordonă să fie ucis, sau încurajează soldații să-l omoare, va fi executat, dacă culpabilitatea sa este demonstrată, fie că aparține armatei Statelor Unite, fie că este un inamic capturat după comiterea crimei. Sursa Grigore Geamanu Dreptul penal internațional și infracțiunile internaționale Editura Academiei București 1977).

b.- DOCUMENTE INTERNAȚIONALE

Convenția pentru îmbunătățirea soartei militarilor răniți din armatele în campanie, semnată la Geneva la 22 august 1864, stabilea ca obligații:

- Ambulanțele și spitalele militare vor fi recunoscute neutre și în consecință, protejate și respectate de către beligeranți, atâta timp cât se vor găsi în ele bolnavi sau răniți;

- Neutralitatea încetează în momentul în care ambulanțele sau spitalele erau păzite de către o forță militară;

- Personalul spitalelor și al ambulanțelor beneficiau de statutul de neutru pe perioada exercitării funcțiilor, puteau să-și exercite atribuțiile lor în spitale sau ambulanțe, chiar după ocuparea de către inamic. Deasemenea ele se puteau retrage pentru a se reuni cu unitățile de care aparțineau;

- Comandanții erau îndreptățiți, de a remite imediat atunci când circumstanțele o permiteau și cu consimțământul ambelor părți, avanposturilor inamice pe militarii răniți în timpul luptelor;

- Un steag distinctiv și uniform, însoțit de steagul național, era arborat pentru spitale și ambulanțe (ne aflăm în anul 1864, împrejurare în care se afirmase încă din anul 1863 Crucea Roșie Internațională, care în starea incipientă era cunoscută ca o mișcare cu caracter umanitar, având ca scop de a contribui la ameliorarea soartei victimelor conflictelor armate);

Această mișcare și-a definit în timp forma de organizare, devenind o asociație fără caracter oficial;

- Comitetul Internațional al Crucii Roșii, fondat în anul 1863, ca instituție independentă cu caracter privat, neutră pe plan politic, ideologic și religios, a fost alcătuit inițial din cetățeni elvețieni, fără a depăși numărul de 25;

- Scopul Comitetului Internațional al Crucii Roșii era de a acționa în timp de război, război civil sau tulburări interne pe lângă părțile beligerante sau adversare, în calitate de instituție neutră, ocupându-se ca victimele acestor conflicte să primească protecție și asistență.

Convenția pentru îmbunătățirea soartei militarilor răniți din armatele de campanie, a fost semnată la Geneva la data de 22 august 1864, prin care s-a stabilit că:

- Ambulanțele și spitalele militare vor fi recunoscute neutre și în consecință protejate și respectate de către beligeranți, în timp ce în ele se vor găsi bolnavi sau răniți;

- Neutralitatea încetează în momentul în care ambulanțele sau spitalele erau păzite de către o forță militară;

- Personalul spitalelor și ambulanțelor beneficiază de statutul de neutru pe perioada exercitării funcțiilor;

Aceste persoane puteau să-și exercite atribuțiile lor în spitale sau ambulanțe, chiar după ocuparea de către inamic;

Ele se puteau apoi retrage pentru a se reuni cu unitățile de care aparțineau;

În situația în care condițiile permiteau și cu acordul ambelor părți, comandanții, puteau remite pe militarii răniți în timpul luptelor;

Convenția obliga părțile, ca în cazul ambulanțelor și spitalelor să fie arborat un steag uniform distinctiv, însoțit de steagul național și de emblema Crucii Roșii, ca semn protector și respect ambulanțelor și spitalelor militare, a materialelor și personalului acestor formațiuni.

Se prefigurează elemente care în secolul al XX-lea au constituit bazele creerii dreptului internațional penal și a dreptului internațional umanitar.

Dreptul războiului ca ansamblu de norme cu caracter internațional are drept scop să reglementeze comportamentul și responsabilitatea statelor și combatanților în timp de război. Dreptul războiului, în această etapă istorică, are la bază un număr important de **convenții** cunoscute sub denumirea de **legile războiului**, care constituie, de altfel, izvoarele de drept în acest domeniu, pe care le enunțăm:

- Declarația de la Paris, cu privire la războiul pe mare, adoptată în anul 1856;

- Declarația de la Petersburg, cu privire la interzicerea gloanțelor explozibile în timp de război, adoptată în anul 1868;

- Convenția pentru adaptarea la războiul maritim a principiilor Convenției din 22 august 1864 (Haga 1899);

- Convenția privind legile și obiceiurile războiului terestru (Haga 1899);

- Declarația cu privire la interzicerea lansării de proiectile și explozibile din baloane (Haga 1899);

- Declarația relativă la interzicerea de a folosi anumite gloanțe (care în contact cu corpul omenesc se fragmentează în mici particule, provocând răni incurabile, Haga 1899);

Convențiile de la Haga însumează documentele internaționale adoptate de Conferința din anul 1899, când la data de 17 iulie au fost semnate;

Trei Convenții, trei Declarații și un Act final, o Rezoluție și șase Recomandări;

Convențiile se refereau la:

a. reglementarea pașnică a conflictelor internaționale;

b. legile și obiceiurile războiului pe uscat;

c. aplicarea la războiul maritim a principiilor Convenției de la Geneva din 1864;

d. prima Convenție conține angajamentul statelor semnatare de a depune toate eforturile pentru a asigura reglementarea pașnică a diferendelor internaționale, astfel încât, în caz de neînțelegere gravă sau conflict, înainte de a fi ajuns la arme, puterile semnatare se obligau să recurgă pe cât le vor permite circumstanțele, la bunele oficii sau la mediațiunea uneia sau a mai multor puteri amice.

Există și posibilitatea pentru una sau mai multe puteri din afara conflictului de a-și oferi bunele oficii sau mediațiunea statelor în conflict. Asemenea activități puteau fi efectuate chiar în timpul desfășurării ostilităților. Mediatorul avea obligația de a concilia pretențiile și a împaca neînțelegerile care s-ar fi putut ivi între statele în conflict. Bunele oficii și mediațiunea au caracterul unui sfat și nu au putere obligatorie.

e. La baza acestei Convenții se regăsește și izvorul de drept, pe baza căreia s-a organizat arbitrajul internațional.

Cea de a doua Convenție, obliga părțile de a da instrucțiuni forțelor armate de uscat, care să fie conforme cu Regulamentul privitor la legile și obiceiurile războiului pe uscat.

A treia Convenție conține reglementări cu privire la bastimentele spitale militare, în sensul de a fi protejate, respectate și să nu constituie captură de război în timpul ostilităților.

Expresia uzuală de (Convenții de la Haga) însumează un număr de 13 convenții și o declarație, adoptate la Conferința Internațională a păcii de la Haga din anul 1907.

1. Convenția pentru reglementarea pașnică a conflictelor internaționale;

2. Convenția relativă la deschiderea ostilităților;

3. Convenția referitoare la legile și obiceiurile războiului terestru;

4. Convenția referitoare la drepturile și obligațiile puterilor și persoanelor neutre în caz de război terestru;

5. Convenția relativă la regimul vaselor de comerț inamice la începutul ostilităților;
6. Convenția relativă la transformarea vaselor de comerț în vase de război;
7. Convenția referitoare la punerea minelor submarine automate în timp de război;
8. Convenția referitoare la adaptarea la războiul maritim a principiilor Convenției de la Geneva din anul 1864;

9. Convenția referitoare la anumite restricții în exercitarea dreptului de priză în războiul maritim: priza maritimă în dreptul internațional, este metoda de război care constă în capturarea, în timpul unui conflict armat, a unei nave de comerț inamice sau neutre, care a încălcat legile neutralității.

Priza maritimă presupune următoarele operațiuni, oprirea și vizitarea navei, captura acesteia, întocmirea actelor de captură și judecata. Priza maritimă se poate exercita exclusiv în timp de război, din momentul declarației de război sau începerii ostilităților până la încheierea păcii. În aplicarea prevederilor convenției puteau fi supuse regimului prizei maritime și navele de comerț care se opun la vizită și nu prezintă la cerere actele de bord.

Activitățile de priza maritimă se pot exercita în marea liberă de către forțele navale ale adversarului, în porturi de către autoritățile maritime, în apele teritoriale ale beligeranților, precum și pe uscat în docuri, cheiuri, antrepozite, în apele interioare deschise navigației maritime, în porturi și în bazine fluviale. Potrivit regulilor cutumiare sunt supuse prizei maritime orice navă inamică, inclusiv epavele și corpurile navelor în construcție. În unele situații pot fi supuse prizei maritime și navele neutre, dacă:

- a. violează blocada;
- b. acordă asistență ostilă unui beligerant;
- c. transportă mărfuri de contrabandă;
- d. deviază de la ruta prevăzută în jurnalul de bord fără un motiv plauzibil;

De la regulile privitoare la dreptul de priză maritimă, Convenția de la Haga din anul 1907, a prevăzut și unele excepții, astfel:

- a. navele inamice afectate exclusiv pescuitului de coastă și micii navigații locale, inclusiv armele aparatele și încărcătura de pe ele;
- b. navele cu misiuni științifice, filantropice sau religioase;
- c. navele spital;
- d. navele care transportă prizonieri de război, transportă mărfuri neînregistrate în documentele de bord; aparținând statului neutru. navele care au la bord parlamentari sau personal diplomatic;
- f. navele inamice care transportă încărcături în contul statului captor în baza unui angajament anterior începerii ostilităților;
- g. navele naufragiate sau adăpostite la țărm din cauza de forța majoră (avarii, lipsa de provizii, de combustibil, epidemii);
- h. navele proprietarilor inamici care navighează sub pavilion neutru, sau sub pavilionul statului captor;
- i. navele rechiziționate sau închiriate de statul captor înainte de începerea ostilităților.

Cu privire la mărfurile supuse dreptului de priză, conform normelor cutumiare s-a statuat că, mărfurile inamice sau ale particularilor, caracterul acestora se determină, după naționalitatea proprietarului.

Excepțiile de la această regulă, se referă la: marfă și nu fac parte din inventarul navei;

Priza maritimă implică următoarele operațiuni:

- a. Vizita este operațiunea prin care agentul captor somează o navă să oprească și să cerceteze caracterul navei și încărcătura, hrana și obiectele personale ale echipajului;
- b. Captura este o consecință a vizitei în cazul în care se constată caracterul inamic al navei;
- c. Judecata are efectul de a transforma confiscarea, care nu are decât valoarea unei posesiuni forțate, fără titlu juridic, în proprietate. Dreptul de a judeca priza maritimă aparține în exclusivitate statului captor.

Convenția de la Haga din anul 1907 a prevăzut în mod expres interdicții cu privire la violarea regulilor de purtare a războiului:

- interzicerea cu desăvârșire de a folosi otrava sau armele otrăvite;
- de a ucide prin trădare indivizi aparținând națiunii sau armatei inamice;

- de a ucide sau de a răni un inamic, care, aruncând armele sau nemaivând mijloace de apărare s-a predat;
- de a folosi arme și proiectile sau materii de natură a cauza suferințe inutile;
- de a forța naționalii, părții adverse să ia parte la operațiunile de război îndreptate împotriva țării lor.

Se mai prevede, că se interzice de a ataca sau bombarda, prin orice mijloace orașe, sate, locuințe, sau construcții, care nu sunt aparate.

Impune respectul onoarei și drepturilor de familie, vieții persoanelor și proprietății private, precum și convingerilor religioase și exercitării cultelor;

Anticipând reglementările moderne, interzicea orice pedeapsă colectivă, pecuniară sau sub alta formă, contra populației motivată de comiterea unor fapte individuale, de care ea nu poate fi făcută răspunzătoare;

Cuprinde elementele unui adevărat cod, întrucât în Convenție se mai prevedea sancționarea severă pentru:

- otrăvirea aerului și apei;
- aplicarea de rele tratamente prizonierilor;
- arestarea și masacrarea ostajilor;
- distrugerea orașelor și navelor spitale;
- afectarea legăturilor de familie distruse prin deportarea în masă a locuitorilor pașnici, a onoarei tinerelor fete compromise în mod deliberat;
- torpilarea submarină a vapoarelor în care se aflau femei și copii;
- bombardarea orașelor neapărate cu avioane sau tunuri de bătaie lungă, fără alt scop decât acela de a înspăimânta o populație inofensivă.

Recluziunea religioasă

Secolele XV – XIX au fost dominate de puternice convulsii sociale, unele având ca scop supunerea forțată a populației la alte culte decât cele cunoscute prin tradiție .

Nicolai Gogol în romanul Taras Bulba publicat la editura Raduga din Moscova , tradus în limba română de Al. Teodoreanu și Xenia Stroe publicat la editura Albatros în anul 1988 ,surprinde unele aspecte importante cu privire la biserica ortodoxă statornică pe cuprinsul Rusiei , iată unele pasaje semnificative;

„ ... o să vă spun acum ceva și mai și ; popii catolici se plimbă prin Ucraina noastră .Și n-ar fi mare nenorocire că umblă cu daradaica ! . Nenorocirea e alta ; că înhamă la la ele în loc de cai , creștini , de ai noștri ,pravoslavnici ...! p 69

Poate aici ar trebui să observăm germenii terorismului de stat, care în secolele ce au urmat au produs mutații în structura social politică pe toate continentele,

Nașterea inchiziției spaniole, poate fi asimiliată faptelor de terorism . Într-o lucrare document se reține că: „ Pentru a-și întări puterea regii Spaniei trebuiau concomitent să țină în frâu o nobilime turbulentă care-și consolidase poziția în timpul războaielor civile din secolul XV-lea,să-și însănătoșescă finanțele,să creeze instituții de control politic și social și să asigure unitatea religioasă... Pe atunci în Spania conviețuiau trei comunități religioase; creștinii,musulmanii și evrei...Creștinii care în anul 1452 au încheiat Reconquista prin cucerirea orașului Granada,devin din acest moment cei mai puternici și doresc să-și impună rânduielile. Musulmanii au beneficiat de un răgaz. Evenimentele s-au precipitat în defavoarea evreilor..., care au fost nevoiți să se convertească la religia catolică pentru a supraviețui.

Totuși în taină, spune autorul profesau iudaismul.Regii Catolici hotărăsc atunci să introducă Inchiziția în Castilia... Regilor Catolici nu le-a trebuit mult să înțeleagă profitul pe care - l puteau trage de pe urma Inchiziției,fie și numai în ce privește puterea statului, de aceea i-au făcut loc printre formele de organizare ale puterii.Din anul 1480, Cortesurile ce-și aveau sediul la Toledo au confirmat existența a patru consilii;Consiliul de Stat;Consiliul Finanțelor; Consiliul Castiliei;Consiliul Aragonului;

Cel de al cincilea Consiliu a fost numit Consiliul Inchiziției Supreme și Generale... Sursa Bartolome Nennassar, Catherine Brault Noble, Jean Pier Dedieu, Cler Guilhem, Mari Jose Marc Dominique: Inchiziția Spaniolă Editura politică București 1983.

La început, acest consiliu era format din patru clerici, unul din ei fiind Inchiizitor general... In 1482, Sixtus al IV-lea a emis o bula: „, bula papală, un document, un edict în care condamna setea de

profit a inchiiziției, judecățile sumare și tratamentul dur la care erau supuși numeroși creștini. În consecință el cerea ca Sfântul Oficiu să fie controlat de episcopi.”

Ferdinand (regele Spaniei) a reacționat imediat și l-a determinat pe papă, să revină asupra deciziei. Mai mult, regele obținea și alte avantaje; îl obliga pe Sixtus al IV-lea să emită o bulă prin care, la 17 octombrie 1483, Torquemada, Inchizitor general al Castilei, este numit Inchizitor general al Aragonului Valenciei și Cataloniei, plasând astfel întreaga inchiiziție sub o autoritate unică. I. Milenari în cartea Secretele Vaticanului , reține ” ... la Vatican legea nu e dreaptă e ondulată” .p.25.

Abuzurile instanțelor inchiizitoriale care se răspândiseră pe tot cuprinsul Spaniei, decimarea a sate întregi de oameni nevinovați, au determinat în secolele care au urmat puternice contradicții între cortesurile spaniole și inchiiziție . Insațietatea puterii care a foslosit inchiiziția ca pe un instrument de a se consolida , dar și în relațiile cu alte state de pe continent apare și din următoarele;

Monarhia considera necesară întărirea flotei de galere și împospătarea mâinii ei de lucru; decide să-i transforme pe detinuții din toate închisorile regatului în vâslași de galere. Sfântul Oficiu acționează și el; timp de mai multi ani, Suprema comuta sistematic condamnările la moarte pronunțate de tribunalele de provincie pentru cazuri de erezie, sodomie sau bestialitate în pedeapsa la galere pe viață; și cazurile de poligamie sunt pedepsite regulat cu galere temporare.

Navele regelui au putut dispune astfel de vâslași necesari. În mod similar proceda cu persoanele care aparțineau altor state, care se aflau în închisorile Spaniei. În 1604, după un conflict îndelungat purtat cu Anglia s-a ivit posibilitatea unei concilierii, ceea ce a făcut ca o Carta acordată Supremei recomanda tribunalelor provinciale să acționeze cu prudența în cazul persoanelor de origine engeză urmărite pentru erezie. vezi sursa citată p. 38-39 și 314. În secolul XX reclusiunea din Spania a cunoscut încă o dată coalizarea reacțiunii interne condusă de generalul Franco, care a sprijinit intervenția Germaniei condusă de Hitler și a Italiei condusă de Musolini. Războiul civil din Spania a fost preludiul celui de al doilea război mondial. A se vedea Ilya Ehrenburg în cartea Oameni, Ani, Viață Colecția Meridian 1969 București

Reflectarea pe teritoriul României a terorismului psihologic și asimilării etnice

a.- Deznaționalizarea românilor.

Un alt aspect important care constituie domeniul de cercetare laborioasă în istoriografia română și străină este modalitatea agresivă desfășurată timp de un mileniu pe teritoriul Ardealului, în care s-a implementat doctrina potrivit căreia aici ar fi fost un teren nelocuit, pretext pentru care teutonii l-ar fi ocupat cu deplin drept. Milton G. Lehrer , Ardealul pământ românesc , Editura Științifică și Enciclopedică București , 1989. prin cercetarea științifică efectuată face dovada de netăgăduit a unei terori psihologice asupra populației dacice care a locuit aici de totdeauna, reține că aici românii aveau organizații politice, iar activitatea statală era condusă de cnezi. Primii voievozi ai Transilvaniei au stărut pentru formele de viață autohtonă,

b.- Deznaționalizarea prin religie

Aici pe acest teritoriu pe urmele cetăților daco - romane, ungurii, prin violență au adus primii coloniști și anume pe secui, procedând la desnaționalizarea românilor, S-a procedat apoi la desnaționalizarea prin religie.

Autorul reține; “ (Către sfârșitul secolului al XIII-lea începe o adevărată prigoană împotriva ortodocșilor, socotiți schismatici și eretici, Sinodul de la Buda, care a avut loc în anul 1299 hotărăște că le este interzis românilor să-și zidească biserici sau alte locașuri de rugăciune, sau să ia parte la vreo slujbă religioasă oficiată în bisericile existente, așa cum susține. Stefan Lupșa .

În anul 1425 regele Sigismund decisese să despoaie de avere toți nobilii și cnezii care țin pe moșiile lor preoți ortodocși, ce duc poporul la rătăcire iar preoților care vor boteza vreun copil în religia ortodocșă să li se confiște averea. (Stefan Lupșa , citat după Lehrer .

Dieta ardelenescă de la Sibiu hotărăște în 1566 ca Episcopii români, fie preoți sau călugări, care nu vor voi să se lepede de erezie, să fie scoși din țară. (Șt, Meteș) op, cit, după Lehrer p, 41, Secuizarea a continuat și în timpul primului război mondial, când puținii români, care au reușit să înfrunte prigoana maghiarizării forțate, au fost obligați să îmbrățișeze religiile calvină sau catolică, (Sabin Opreanu, citat după Lehrer) , Secuizarea românilor prin religie, Cluj, 1927, Ultimul secol a cunoscut mijloace violente ale deznaționalizării forțate, pe care autoritatea ungurească a exercitat-o în regiunea secuiască, cu mai multă vigoare încă decât în restul teritoriului, De unde, însă, în restul Transilvaniei, românismul a putut grație - superiorității numerice - să reziste cu mai multă eficacitate atacurilor dezlănțuite împotriva lui, în secuime deznaționalizarea a avut efectele cele mai dezastruoase

pentru elementul românesc, Ea a îmbrăcat caracterul unei veritabile exterminări, Asupra acestui terorism psihologic Milton G, Lehrer reține ca un avertisment ce a strabătut veacurile , “ Scopul urmărit de unguri și-a produs efectul cu prisosință, Există însă urme care nu se șterg, mărturii vii ale unui trecut nu prea îndepărtat care stăruie ca un cap de acuzare permanent, în pofida aparențelor înșelătoare. În multe din satele secuiești întâlnești într-adevăr, biserițe ortodoxe și greco -catolice - învecinate de cele mai multe ori ca - două surori orfane și care sunt părăsite, întrucât din acele sate românii au dispărut de mult, Prin simpla lor prezență, însă aceste lăcașuri sfinte părăsite, reconstituie în culori vii un trecut pe care istoria l-a înregistrat și pe care încercările ungurești desperate sunt neputincioase a-l denatura. ,,

c.- Desnaționalizarea românilor prin școală

S-a făcut concomitent cu biserica pentru motive lesne de înțeles, deoarece primele școli s-au format totdeauna pe lângă biserici iar prin desființarea bisericilor, școlile confesionale nu au mai avut nici un suport de existență, românii fiind acuzați de analfabetism. În acest sens Lehrer arată; “ Obligați a merge la școlile primare ungurești, din lipsă de școli românești, obligați a vorbi în toate împrejurările limba maghiară, înconjurați din toate părțile de mase compacte secuiești, supuși la tot felul de ingerințe din partea Administrației de Stat, românii din regiunea secuiască au ajuns cu timpul să nu se mai poată exprima în românește, și culmea ironiei, mulți dintre ei își declinau în ungurește naționalitatea românească; (Eu sunt român) – EN OLAH VAGHOC..”

d.- Desnaționalizarea prin administrație

Unele metode sunt semnificative ;

Voiau românii din regiunea secuiască să achiziționeze o suprafață de teren ,se interpunea institutul secuiesc “ Szekely Kirendecseg “ și pământul era cumpărat de secui:

Voiau să intre românii în posesoratele de câmp, trebuiau să-și lepede în prealabil naționalitatea:

Voiau românii să intre ca lucrători în întreprinderile naționale, trebuiau să îmbrățișeze o confesiune maghiară , citat după G, Popa – Lisseanu p, 95 -96, a se vedea Milton G. Lehrer ; Conții Zenthal și Bernarth din comuna Micloșoara interzic românilor să lucreze pe moșia lor dacă nu-și schimbă religia. Rezultatul imediat al acestei interziceri a fost trecerea la maghiarism a 48 de familii românești p. 84 – 86.

e.- Desnaționalizarea prin armată

Este un alt factor care s-a adăugat la religie, școală, și administrație, întrucât pentru reangajarea în armată sau în jandarmerie, condiția era schimbarea religiei, cetățenia ungară a românilor nefiind suficientă, M, G, Lehrer. p. 60.

f.- Colonizarea cu etnici germani

A constituit un alt plan al ungarilor, Astfel documentele de istorie au reținut că germanii au început să fie colonizați în Transilvania încă din timpul lui Stefan cel Sfânt, el însuși căsătorit cu o prințesă de origine germană. Colonizarea s-a intensificat însă, abia sub regele Geza al II-lea, pe la mijlocul secolului al XII-lea – 1141 – 1162, când și-au creat așezări în regiunile Bistriței, ale Someșului, Târnave și la Sibiu, în Țara Bârsei și în alte teritorii. Lehrer, asupra acestei modalități agresive, dar aparent lente de ocuparea a teritoriului Ardealului reține în esență; (Musafiri nepoftiți pe teritoriul Transilvaniei, la fel cu ungurii și secuii coloniștii germani s-au grăbit să facă cauză comună cu celelalte două categorii de oaspeți nepoftiți, pentru a putea prin solidarizarea intereselor lor, să reducă pătura autohtonă la un rol cu desăvârșire șters – de iobagi, de șerbi, pe pământul pe care odinioară fuseseră stăpâni, p, 72, iar orice încercare de protest era înăbușit prin cele mai viclene metode. Și de parcă toate acestea nu ar fi fost îndeajuns, din secolul al XVIII-lea ungurii au început colonizarea Banatului și a regiunii învecinate a Aradului, precum și a regiunii Satului Mare și a Sălajului, cu șvabi., Vezi Silviu Dragomir p, 72, asupra cărora s-a încercat maghiarizarea, ca și în cazul românilor secuilor și germanilor., S-a ajuns astfel încât; românul avea de suportat aspirările în calitate sa dublă de clasă inferioară și de naționalitate străină, Lehrer op. cit. p. 85, în proprie vatră strămoșească. Cauzele tuturor războaielor din Ardeal își au sorgintea în terorismul agresiv care timp de un mileniu a folosit cu metode dintre cele mai rafinate, despre care Împăraul Iosif al II-lea Austroungariei spune într-un document; ,, Ungurului ... nu-I pasă de ce este drept și ce e nedrept, Iobagul este un sclav al domnului său, Acești săraci supuși români care sunt fără îndoială cei mai vechi și mai numeroși locuitori ai Ardealului, aceștia sunt maltratați de fiecare – ori dacă este ungar ori dacă este sas – fiind copleșiți de toate nedreptățile, Mă miră, zice împăratul în continuare, că mai există în Transilvania români și că ei n-au fugit cu toții” vezi C, Sassu, În jurul reformei agrare din

Transilvania. Mărturiile unui împărat, manuscris citat de I. Lupaș în Împăratul Iosif al II-lea și răscoala țăranilor din Transilvania ..., p. 264, nr. 2- C, Sassu, Românii și ungurii p. 119 - 120 – citat din Lehrler p. 99.

Asupra tratamnetului inuman al populației din Ardeal, istoria a reținut și alte scene de un dramatism specific evului mediu. ; „, In anul 1514, dieta ungară a proclamat o cruciadă împotriva turcilor și a apelat la voluntari. Țăranii s-au adunat în jurul crucii, nesusizând nici o diferență între viață și moarte. Când s-au văzut înarmați, în mintea lor a încolțit o idee; de ce să meargă să ucidă niște turci îndepărtați, când nobilii atât de detestați erau mai aproape. Un soldat, Gheorghe Doja, i-a antrenat într-o răzmeriță de o furie sălbatică. S-au răpândit în toată Ungaria, au incendiat castelele și au masacrat pe toți nobilii, bărbații femeile și copiii care le cădeau în mâini. Nobilii au chemat ajutoare din toate părțile și au plătit mercenari, au zdrobit țăranii prost organizați și le-au pedepsit căpeteniile prin toruri înfricoșătoare. Tip de două săptămâni Doja și tovarășii săi nu au primit nici o hrană. Apoi Doja, a fost obligat să se așeze pe un tron de fier înroșit în foc, o coroană încinsă i-a fost pusă pe cap și un sceptru incandescent i-a fost pus cu forța în mână. Tovarășii săi flămânzi au fost lăsați să smulgă carnea arsă de pe trupul său, în timp ce el era încă în viață. Este necesar un secol pentru a trece de la barbarie la civilizație și este de ajuns o zi pentru a regresa de la civilizație la barbarie.. Țăranii nu au fost exterminați, căci erau indispenabili. Dar codul tripartit – 1514) a decretat că „, recenta răscoală i-a marcat pentru totdeauna pe țărani de pata nesupunerii și, prin urmare, ei și-au pierdut libertatea, au devenit supuși ai seniorului lor, într-o servitudine necondiționată și perpetuă. Orice fel de proprietate aparține seniorului și țăranul nu are nici un drept de a invoca justiția și legea împotriva unui nobil”. Doisprezece ani mai târziu Ungaria cădea în mâinile turcilor.” Sursa; Will Durant Civilizații istorisite volumul 17 Editura Prietenii Cărții București 2005 pag. 258-267.

X

Epoca luminismului, a proliferării diferitelor forme pentru libertate proclamate în secolele ce au urmat n-au încetat nici o clipă convulsiile din societate, care fermentau germenii pentru conflictele majore ce au urmat.

Bibliografie

- 1.- Nicolae Gogol – Taras Bulba Ed. RADUGA MOSCOVA, traducere Al. Teodoreanu și Xenia Stroe, Editura Albatros 1988;
- 1.- Will Durant Colecția civilizații istorisite, volumul 17. Reforma. Editura prietenii Cărții București 2005;
- 2.- Geamănu Grigore Drept penal internațional și infracțiunile internaționale. Editura Academiei București 1977
- 3.- Bartolome Nennassar, Catherine Brault Noble, Jean Pier Dedieu Cler Guilhem, Mari Jose Marc Dominique, Inchiziția spaniolă; Editura politică București, 1083;
- 4.- Milton G. Lehrler, Ardealul Pământ Românesc. Editura Științifică și Enciclopedică București, 1989;
- 5.- Ilya Ehrenburg Oameni, Ani, Viață Colecția Meridiane vol. IV Editura pentru literatură universală București 1969, traducere Tatiana Nedelcu.
- 6.- I. Milenari Secretele Vaticanului traducere de Sorin Sergentul, Editura Alfa București 2001.